

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

Historiae Ecclesiasticae Pars Secvnda, Qva Continentvr Socratis Scolastici
Constantinopolitani lib. 7. Theodoriti Cyrensis episcopi lib. 5

Christopherson, John

[Köln], 1569

Quomodo rursus Persae à Romanis penitus protriti fuerunt. Cap. XX.

urn:nbn:de:hbz:466:1-12704

SOCRAT. HISTOR.

Virum quendam habuit nomine Palladium, & animi viribus multum pollentem, & corporis. Hic celeriter equitando tantum poterat, vt ad loca, quibus fines imperij Romanorum & Persarum terminabantur, tridui spatio contenderet, & rursus diebus totidem Constantinopolim reuertetur. Quinetiam iste vniuersas orbis partes, ad quas Imperator illum aliquando mittebat, celerrimè peragravit: adeo vt aliquando disertus quidam vir de eo sic prædicaret: hic vir Romanum Imperiũ, quod latissimè patet, perangustum esse sua celeritate demonstrat. Quæ cum rex Persarum de eo audiuisset, præ admiratione prope obstupuit. At de Palladio hæc dixisse sat est.

Quomodo rursus Persæ à Romanis penitus prostriti fuerunt. C.A.P. XX.

Imperator Romanus Constantinopoli commoratus, certiorque de victoria tam manifestò sibi oblata factus, adeo bonitate præstabat, vt quamuis ipsius milites tam prosperè ac fœliciter rem gessissent, tamen pacem lubens amplexatus est. Itaque Helione, què plurimi faciebat, ad Persas missò, cum illis pacem constituere mandat. Helion cum venisset in Mesopotamiam ad eum locũ vbi Romani fossam qua seipso munirent, fecissent, Maximinũ, virum illustrem ducis Ardaburii collegam, legatum de pace facienda misit. Qui cum ad regẽ Persarũ veniret, dixit se nõ ab imperatore Romano, sed ab illius ducibus de pacis fœderibus feriendis missum esse. Imperatorem enim illius belli ignarũ esse, quod quidem si fortè illi nunciatum esset, parui momenti æstimaturum. Cum Persa autem illam legationem lubens accipere constituisset (eius namque exercitus erat fame prope confectus) milites, qui apud illos immortales vocantur (numerus istorum ad decem milia hominum fortissimorum fuit) suadet regi vt nõ prius pacem amplecteretur, quàm ipsi impetum in Romanos, iam quasi imparatos fecissent. Quorum consilio Rex morem gerit, legatumque interim tradit in custodiam. Immortales illos ad insidias Romanis faciendas mittit. Illi iter capiunt, atque in duo agmina partiti, partem aliquam Romanorum circumfundere statuunt. Romaniani vnum agmen solum Persarum conspicientes, eos odoriri parant.

riri parant. Alterum nondum illis comparuit: quippe ex improviso in Romanos irruptionem fecit. Verum cum praelio iam certandum esset, dux quidam Romanus à Procopio duce ad eam rem designatus, diuina prouidentia ex colle despiciens, cum videret socios in graue discrimen venturos, Persas à tergo adoritur: & qui paulo ante Romanos circumcederāt, illi ipsi iam circumfessi tenebantur. Itaque Romani ut primū istos omnes, exiguo temporis spatio prostrauerāt, se conuerterunt ad eos, qui ex insidijs ipsos inuasissent: vniuersosq; similiter telis confecerunt. Quocirca, qui apud Persas appellantur immortales, ad hunc modum mortales sunt declarati: Christusq; debitū de Persis propterea sumpsit supplicium, quod multos pios viros, qui eum sancte coluerāt ē medio sustulissent. Rex Persarū hac clade cognita, simulat se rerum gestarum omnino ignarum esse: legationem recipit, legatumq; sic affatur: Non Romanis cedens, pacē iam amplector, sed quo tibi quem omnium Romanorum facile prudentissimum comperi, rem gratam faciam. Quocirca, hoc pacto non modò bellū, quod propter Christianos in Perside gestum erat duobus Augustis, Honorio decimum tertium, & Theodosio decimū Cōs. restinctum, verumetiam persecutionis procella contra Christianos ibidem concitata, penitus repressa, tranquillataq; fuit.

Acacij Amidae episcopi, in Persarum captiuos benignitas. CAP. XXI.

A Cacius Amidae Episcopus, ob facinus quoddam praeclarum, per id tempus ab ipso gestum, vehementer ab omnibus celebratus fuit. Cum Romani milites illos Persas quos in depopulanda Azazena captiuos ceperant, nullo modo Regi persarum reddere in animum inducerēt, captiui, qui erant numero circiter septem milia (quae res animi Regis Persarum non parum diuexauit) fame propemodum absumpti sunt. Acacius igitur, hanc militū miseriam minimè neglexit, sed conuocatis suis clericis sic eos alloquitur: Deus noster, neque lancibus neque poculis eget. Nam nec comedit, nec bibit, quippe, qui his rebus minimè opus habeat. Quare cum ecclesia multa monumenta aurea argenteaq; ex propensa fidelium in eam benig-

nitate